

SZÁVAI ATTILA

A brácsás

Van egy brácsásom.

Úgy brácsál, brácsázódik, brácsázik, brácsásodik férfi létére, mint az Isten. Próba után mindig külön megdicsérem. Szeretem ezt a brácsásomat, szépen játszik. Úgy tud ülni az árokban a székén, mint akit karóba húztak, de legalábbis hátba vágta a felmosó nyelével. Nem hittem volna, hogy egyszer még rokoni szálak (húrok) fognak kötni ehhez a brácsásomhoz. A brácsával, mint közlési lehetőséggel, amúgy is elfogult vagyok. Elfogult, mint az angyalok.

Ha egy angyal mérges lenne (ez általában nem kenyerük, nem áll rá a szárnyuk), biztos úgy beszélne veled, vagy akivel, ahogy brácsát húznak végig egy töretlen kukoricáson. Tompa, mély eseket és ákat zúgna, amiket nehéz szavakba önteni, formálni (brácsolni): *sáberol, sábolás*, de legalább ilyen szép az, hogy *sagriníroz*, vagy mikor mondd a feleségednek: te *sztereofonikus suhogás*. Ezt a brácsásom is tudja. Mindig hallani a játékán, hogy milyen a kedve, ha szerelmes, olyanokat húz, mint-ha mézbe mártaná a vonót. Máskor meg csak rángatózik a medve termetével, a hangszer meg úgy szól, akár a vízesés. Viszont kiváló megfigyelője a munkahelyi (munkaárok) és a privát életbeli klikkesedéseknek, szerinte ez is egy igazi hungarikum. Múltkor a próba előtt, hangolás után mondta: kísérleti célból, ha egy átlag magyar embert magára zárna egy szobába, tuti így is klikkesedne. Nemrég írtam ezeknek (a zenekaromnak) egy zenei darabot, amiben volt egy ilyen vízeséses rész a brácsás szólójában, a darab közepe felé. Nem mondhatja senki, hogy nincs nálunk művészi szabadság. A megzenésített történet (mániám, hogy zenében fogalmazom meg az olyanokat, hogy évi várható csapadékmennyiség, hanyatt-tarló, lúdzigegés) szerint a főhős úgy érzi magát belül, mint egy vízesés, és valahogy vissza kellett adni ezt a lelki áradást, állapotot, hogy megértse minden kisnyugdíjas. Olyanok vagyunk mi komolyzenészek, mint a közszolgálati vízállásjelentés a rádióban: javarészt, leginkább és voltaképpen csak kisnyugdíjasok hallgatnak minket a koncerteken, több százezer megfáradt evezőlapát, rozsdás propeller. Szóval ott tartottam a mesében, hogy a vízesés zenei megfogalmazása. A brácsás ötletét találtuk a legjobbnak, miszerint elkérte az otthoni szomszédjától a csiszológépet, hogy azzal fog hangokat gyártani a hangszeren. Mindannyian elámultunk a próbán, hogy másodpercenként ennyi hang ki tud jönni a brácsából.

Van egy lányom.

Van egy lányom, aki olyan szépen lánykodik, lányozik, lányosodik, lányozódik (mostanában inkább nőződik), mint az Isten. Pírszing van a szájában, hiába kérdeztük, nem fél-e, hogy viharban belecsap a villám. Egyre inkább ingadozik a hangulata, reggelente morog, de ebédkor rendre olyanokat mond, mint akit halántékon csókolt egy angyal. Összejött a brácsásommal, miután azt mondta, nem csak az

enyém (a brácsás). Lányom szerint az egész kerületé, az egész városé a brácsás, ez a kopaszodó, száznolcvan centi magas korpás fejbőr, ez a tíz mosatlan lábujjköz, főzési mánia: turbinahurka, halogéntej. Mert a brácsásom szereti a hasát és mosogatás közben szépen fütyül, akár a lyukas kazán. A lányunk is szereti a brácsásom hasát, pödörni a durva szőroket tévőzés közben. Kazánt még nem láttak együtt szerintem, de majd leviszem őket a pincébe, lássanak csodát, miből lesz a szobameleg. Együtt főznek. Sokat kinézek a brácsásomból, de, hogy kötényben szaggatni a nokedlit, azt csak sokadszori nekifutásra. Mindenesetre együtt járnak; kelnek, fekszenek, két eleven cuppogás, pirospozsga, pszichotündér, puszipolifón.

A lányunk nemrég szakmai szempontokból vizsgálta egy csalási veszekedésünket, hiába, ilyen iskolába jár. Színész akar lenni, tubí or nattubí, ez itt a rémkép. A brácsás szedte rá a világot jelentő deszkákra. Tehát, mikor ott tartottunk a konyhai családveszélyeztetésben, ahol már csak a sírás segít (bögni-zokogni, mint egy elhangolt brácsa), a lányunk megállította a szellemi családirtást. Azt mondta, most hallgassuk vissza a magnóról és elemezzük az alábbiak szerint: dramaturgia, háttáelemzés, esztétika, pszichológia, beszédtechnika, hangképzés, kreativitás. Ilyen nincs, csaptam a homlokomra teli tenyérrel, aztán a kislábas aljával. A brácsás meg csak röhögött nekitámaszkodva a hűtőszekrénynek. A brácsásom viszi bele az ilyesmikbe a lányunkat, pedig jelentős gyerekszobája volt ennek a kiscsajnak, nem úgy, mint a többinek a lakótelepen, épp csak egy csirkeólnyi hely a műanyag szemű barbibabáknak. Nálunk a panellakásban lapátolni lehetett a babákat, húzni össze gereblyével, húztam is sokat (ehejűhnyem).

A múltkor arról beszélgettek a konyhában, hány kiló lehet New York. Aztán meg a lányom leendő művésznevéen gondolkoztak, felírták egy papírra, hogy szokják: Überné Sztereoó Típia (rövidítve: Sztípia). Hallottam már, hogy vacsora után ez a tömör arcú zenész így becézte: te kunkorgó árvalányhaj (*Stipia capillata*). Nem rossz ember ez a brácsásom, de lelököm a székről, ha idő előtt csinál a lányomnak anyasági támogatást.

